

I. felvonás

Megváltás

6. fejezet

Lehetetlen

Amíg az oda út olyan volt, akár egy séta a parkban, a hajóhoz már csak a háború kegyetlen ösvényén lehetett visszajutni. A sekák mindent megtettek annak érdekében, hogy feltartóztassák őket, azonban támadók jobban értették az Erőt, mint bárki, akivel valaha is szembesülhettek. Ha egy hosszú és kegyetlen küzdelem árán is, de a csapat elérte a hangárt...

Azonban az igazi meglepetés csak ott fogadta őket.

– Ösztűz! – ordította egy tiszt, amikor kinyílt a hangárajtó.

A nehézlöveget nem védhette a fénykard, Sigil a tenyerével nyelte el az erejét.

– Nyomás! – kiáltotta az öreg, tudva, hogy fogytán az ereje.

A két Venn hamar a tettek mezejére lépett. Sigil elé vágtak, majd a kardjaikkal útját állták a lövedékek záporának. Ezalatt az öreg kitépte a helyéről a nehézlöveget, majd az örök közé vágta. A legtöbben idejében elugrottak előle, azonban az egyikük mellkasán keresztülment a csöve.

– Jönnék! – kiáltotta Mira. Senki sem fedezte a hátukat.

– Boldogulunk! – fordult Sigilhez Rya.

Az öreg hátrasietett, hogy tartsa a frontot, amíg az ikrek biztosítják a hajót. Épp időben érkezett, Wess és Adene kis híján a lövések áldozatául estek.

– Menjetek! – förmedt rájuk Sigil.

Mira ismerte fel elsőként, hogy a hangár biztonságosabb lehet számukra, mint a folyosó, Noeya csak azután követte, hogy elhúzott két lövés a feje fölött.

Mivel sem Ann, sem Rya nem számított rá, hogy a harcképtelen társaik idő előtt lépnek be a hangárba, megbontották a védelmi formációt. Az ellenségre rontottak, kihasználva a fénykard közelharc lehetőségeit. Több sekát is kettévágtak, másokat az Erő vág a saját agressziójuk áldozatává tettek.

– Mi a...? – döbönt meg Rya, amikor meglátta Mirát és Noeyát.

Ann csak azután koncentrálnak a testvére, hogy két egyenlő darabra szabta az előtte álló idegent. Megdöbönt, amikor meglátta, hogy Rya a segítségükre sietett. Egyedül akart szembenézni egy lehetetlen helyzettel, hogy védhesse a gyengébbet. Ann azonnal felé vette az irányt, megfélekedezett a világról, a csatáról és a saját sorsáról, csak az érdekelte, hogy megmenthesse a húgát. Nem járhatott sikerrel, két lépést sem tett meg, amikor a gerincébe hasított a találat fájdalma.

– Ne! – ordította Rya, mikor Ann összeesett vele szemben. Egyetlen lökéssel félresöpörte a rámpát őrző sekákat, aztán a nővérehez sietett.

– Sigil, gond van! – figyelmeztette őt Mira.

Az öreg érezte, hogy valami nem stimmelt – a háta nem fájdulhatott meg a semmitől. Amint beért a hangárba, megpróbálta bezárni a bejárati ajtót, azonban semmi sem történt. A túlerővel viaskodva kellett szembenéznie a tanítványa elvesztésével.

– Még van benne élet! – jelentette ki Rya, mikor az ütőerére tette a kezét. *Csak kábító...* – gondolta magában, azonban őt is találat érte.

– A fenébe! – ordította az öreg. Tudta, hogy már semmit sem tehetett értük, azonban másokért még igen. – Menjetek! – fordult a szökevények felé.

A Skyranger rámpája látszólag magától lenyílt, Mira és Noeya azonnal beszaladt a hajótestbe. Adane sosem szerette túlzottan az öreget, ezúttal mégis azt akarta, hogy sikerüljön felhátrálnia a fedélzetre.

Sigil érezte, hogy vége. Nem tudott tovább dacolni a lövésekkel, egyszerűen nem bírta már a terhelést. Az utolsó pillanatban a szökevényekhez fordult.

– Menjetek má... – ordította nekik, mikor a hátába hasított egy lövés.

Noeya azonnal megkezdte a rámpa felemelését, ahogy lenyomta a megfelelő kapcsolót, máris a pilótafülkébe vette az irányt. Mira szívesen segített volna neki, azonban nem tehetett többet, mint megpróbált kimaradni Adane útjából.

– Gyerünk már! – emelte fel a hangját Noeya. A béklyók miatt csak az Erőre hagyatkozhatott, a Skyrangert vezérlő rendszerek látszólag maguktól aktiválódtak. Szinte a semmitől gyulladtak be a hajtóművek, majd a hajó is a pusztá jóindulat által fordult ki a hangárból és eredt a csillagok közé.

A börtönhajó utánuk lőtt, azonban a zöld plazmanyalábok meg sem karcolhatták a Skyrangert, mire az belépett a hiperűrbe.

A szökés után sem értek véget a problémák. Mialatt Mira azon törte a fejét, hogy fognak kiszabadulni egy olyan szerkezetből, amit arra terveztek, hogy kulcs nélkül lehetetlen legyen eltávolítani, Noeya egy még ennél is súlyosabb gonddal kényszerült megbirkózni. A Skyranger kilépett a hiperútból, amint meghozta a döntését.

– Mi az? – kérdezte Wess.

– Nincs itt semmi – jelentette ki Adane.

– Ezért kellene tovább mennünk, nem? – vonta össze a szemöldökét.

– Nincs itt semmi – ismételte dühösen Noeya.

– Hogy érted? – kérdezte Mira. Már sejtette, miről van szó, de ez a lehetőség annyira megrémisztette, hogy inkább a tudatlanságba menekült előle.

– Letúrták a térképeket – magyarázta Adane. – Az egyetlen ismert pontunk az, ahonnan elindultunk. Bármerre máshová megyünk, jó eséllyel elporladunk, és teljesen biztos, hogy egyébként sem találunk mást egy nagy rakás semminél.

– Nem mehetünk vissza – rázta a fejét Mira.

– Tehát éhhalál vagy önmegsemmisítés – vetette fel a lehetőségeiket Noeya. – Ha a hős lovagunk és a fegyverhordozói nem habzsolnak fel mindent, akkor egy hetünk van dönten... Kelltek nekem megfélemlíteni az ellátmányszerzésről.

– Mi lenne, ha magunk keresnénk utat? – kérdezte Mira.

– Mint még a Hiperűrháború előtt? – ráncolta a homlokát Adane.

– Az Erő elméletileg képessé tehet minket a túlélésre – magyarázta Wess. – Sigil sem került ide másképpen. – Nem hinném, hogy csak úgy haza tudnánk repülni, de talán elérhetünk némi civilizációt, ahonnan már boldogulnánk valahogy.

– Vagy belerepülhetünk egy napba – vágta rá Adane.

– Biztos halál, vagy lehetséges halál? – tette fel a költői kérdést Mira.

– Így tálalva, nem is hangzik olyan rosszul – mosolyodott el Noeya. – Még a végén megkedvellek.

– Persze még mindig ki kell szabadulnunk ezekből az izékből – próbálta erővel megtörni a béklyóit. – Nem akarok előítéleteket szabni az itteniekről, de szerintem, ha egy rosszarcú ilyen állapotban talál ránk, akkor jó eséllyel megbánjuk, hogy megszülettünk.

– Ez nem probléma – jelentette ki Adane. Mira csak lesett, amikor meglátta a béklyókat feltételezhetően nyitó apró, fehér szerkezetet.

– Hogy szerezted? – kérdezte döbbsen.

– Improvizáltam – felelte Adane. – Nekem az első alternatíva sem ígért sok örömet.

– Az Erővel a téglalap alakú elemekhez emelte a szerkezetet, aztán aktiválta azt. – Mindjárt meglesz!

A seka karperec még a megfelelő kulcs birtokában sem adta könnyen magát. Minden téglalapot csak akkor lehetett feloldani, ha már az előtte lévő megengedte neki. Noeya kénytelen volt kinyitni minden egyes elemet a nyakától egészen a csípőjéig, majd a csuklóját őrző lapokon is át kellett mennie. Negyed órába telt a folyamat, de a több napi fogság után minden pénzt megért az, hogy szabadon mozgathatta a karját. Rövidesen Mirára is sor került. Ugyan három nappal ezelőtt még lehetetlennek tűnt, hogy két egymással ennyiben különböző személy szövetséget kössön, mára már ennek épp az ellenkezője dacolt a józanésszel. A biztos halál tudata és az arra való kegyetlen várakozás olyan dolgokat mondatott el velük, melyeket még a saját apjuknak sem mertek volna bevallani.

Még szabad kézzel is öt percet vett igénybe a seka karperec eltávolítása. Mira felsóhajtott, majd megkönnyebbülten végigtapogatta a csuklóját.

– Melyikünk kezdje az első ugrást?

Gra'hax nehéz pillanatok elé nézett, évszázadok óta nem történt ehhez hasonló, ám az a történet tragikus véget ért. Pa'ha úrbiztos hologram képében hallgatta végig a vallomását, a flottaviselő minden egyes mondatát elégedetlen bólogatás kísérte.

– Tisztában van vele, hogy mi történik, ha a szökevények triata ürbe érnek? – förmedt rá az úrbiztos.

– Kitör a harminchetedik seka-triata háború – rázta a fejét Gra'hax. – Tisztelettel, vezírem, de hozzá kell tennem, hogy térképek nélkül a legközelebbi rendszert sem érhetik el, nemhogy a Triata Protektorátus határát.

– Engem nem érdekel a meggyőződése – jelentette ki Pa'ha. – A fejüket akarom, méghozzá azonnal!

– Mi legyen a további foglyokkal?

– A triata meghal, a két, önmagát twi'lekként azonosító személy nem jelent számunkra fenyegetést. A Veremben fognak megdöglenni – Gra'hax kerek szemmel

nézett rá, ahelyett, hogy katonásan fejezet rázott volna. – Esetleg kétségei támadtak volna a parancsot illetően?

– Úgy hittem, a Tanács... – felelte a flottaviselő, ám Pa'ha félbeszakította.

– A vének agyában túl lassan kattognak a kerekek ahhoz, hogy a háború elkerülhető maradjon. A gyors és határozott döntések most milliók életét menthetik meg. A kérdés csak az, hogy ön képes-e meghozni ezeket a döntéseket?

Gra'hax nyelt egyet, épp ezt a helyzetet próbálta elkerülni. Ha teljesíti Pa'ha utasítását, azzal aláássa a Tanács helyzetét, ezzel elárulva a hazáját és mindent, amire felesküdt. Azonban, ha ellentmond az úrbiztosnak, milliók halálát írja alá, ezzel elárulva a hazáját és mindent, amire felesküdt.

Fennt az első naptól kezdve érdekelni kezdték a Rend lovagjai. Kezdetől fogva a jedikhez hasonlították őket, azonban az igazság sokkal összetettebbnek bizonyult ennél. Ők megértették, hogy Erő nem csak két világos és sötét oldallal rendelkezik, átlátták az árnyalatait, felismerve az igazi hatalmát. Külön-külön gyengék voltak, azonban együtt, egyetlen szervezet sejtjeiként nem ismertek lehetetlent. Tudva, hogy a sekát csak közös erővel pusztíthatják el, a lovagok hajlottak az együttműködésre, bár akadtak kivételek.

Az Erő Templomát vigyázó zömök harcosok megtiszteltetésnek vették, hogy beengedhették a Jedít, aki csak látogatni érkezett. Fenn legszívesebben az egész komplexumot bejárta volna, de ez a hely még a Jedi Templomnál hatalmasabbnak bizonyult. Fenn úgy vélte, hogy a legérdekesebb dolgokat a hexagram alakú épület masszív központi tornyában találja, amely több száz méterrel magasodott a felhők fölé. Még itt is elveszett a lovagok sokasága közt, oda vezették volna, ahová akarták, azonban nem tudott választani. A helyzetet az a személy oldotta meg, akinek a fénykardját is köszönhette. Seia egyetlen mosollyal a tudára adta, hogy merre kell mennie.

– Kövessen! – jelentette ki Nim, Fenn rögvest utána eredt.

Fenn hamar keresztüljutott a sötét folyosók faragott falain és írásain, majd egy hatalmas csarnokba ért. Középen egy szökőkút állt, melynek vize hangtalanul esett vissza a mederbe. Három irányból vörös, három irányból kék szőnyegek közelítették meg, melyek a márványból faragott medence faláig haladtak. A kárpitok közt élettelen, kőből faragott fák álltak, melyek a csarnok jelentős részét lefedték, mintha csak egy mesterséges erdőt alkotnának. Tető híján a nap fénye tetszés szerint világíthatott közéjük, Fenn úgy látta, hogy ennek hatására kék illetve vörös hajszálerek jelentek meg rajtuk, attól függően, hogy melyik szőnyeghez voltak közelebb. A kárpitok kereszteződésében lévő fákat lila fény hálózta be.

– Mi ez a hely? – kérdezte döbbenet Fenn.

– A túlvilág erdeje – felelte Seia. – Ez az a hely, ahol a halott találkozik a halhatatlannal.

– Semmit sem érzek – rázta a fejét Fenn.

– Még nem jött el az ideje – mondta Nim, aztán megragadta a mester kezét. – Gyere!

Jaris felvette Seia sietős tempóját, minél közelebb ért a szökőkúthoz, annál inkább úgy érezte, hogy már tapasztalnia kellett volna valamit az Erőben. Azonban a hatás nem fokozatosan jelentkezett. Az egyik pillanatban még minden a legnagyobb rendben volt, a következő másodperc már megtorpanásra készítette Fenn. Öröm, bánat, kín, megkönnyebbülés, nyereség és veszteség egyaránt érezhetővé vált. Mintha csak egy mezőbe lépett volna, ahol az Erő már-már élővé vált.

– Nem kell félni, ez természetes – mosolyodott el Seia, aztán megrántotta a kezét.

Fenn tovább ment, azonban már csak lassú, óvatos léptekkel közeledett a szökőkúthoz. Az Erő egyre hevesebbé vált, a léghőrt ellepték a vad és haraggal teli érzések, mintha csak egy ketrecbe zárt vad várta volna, hogy elengedjék. Ugyanakkor békeesség is kísérte a szilaj érzéseket, kellőképpen ellensúlyozva őket ahhoz, hogy kioltásuk egymást, így nem maradt utánuk más, mint az üresség szilaj szele.

Elérték a szőnyeg végét.

– Megmutatom, hogyan láthatsz az Erő mélyére. – Seia a szőnyeg jobb oldalára húzódott, majd letérdelt. A víz fölé hajolt, hogy megmossa a szép arcát, meditációs ülést vett fel, lehunyta a szemét, és elmélyedt a lelkében.

Fenn mély levegőt tett, aztán mindent úgy cselekedett, ahogyan Nim is tette. Amint behunyta a szemét, belekezdett a rendhagyó meditációjába, de egy másodpercet sem maradhatott a nyugalom és a béke állapotában. Az Erő háborogni kezdett, borzalmas képek nyilalltak az elméjébe a háborúról, a kegyetlenségről és magáról a halálról. Kísérteni kezdték őt a múlt árnyai, visszatértek azok, akiket megölt. Klónok egyhangú arcait látta maga előtt, fejedásvadok és más csempészek meredtek rá a sötétből. Mira szülei haraggal a szemükben figyelték őt, Fenn megpróbált felébredni, de hiába menekült előlük...

Fenn az Atzerrin találta magát, ugyanabban a romos házban tért magához, ahol végzett a mostoha lánya családjával. Ismét könnyeket fakasztott a szemébe a büntudat, a falban még tisztán látszott az öklének a nyoma.

– Ismerős, ifjú tanítványom? – kérdezte mögötte egy női hang.

Fenn ijedten fordult hátra, megbénította a döbbenet, amikor felismerte a mesterét.

– Micha... – mondta hitetlenkedve. – Nem értem... Miért hoztál ide?

– Sosem hagytad el – jelentette ki a világoszöld neutóliai. – Boldog életet akartál, de hogy birkózhattál volna meg azzal, amikor ilyen hatalmas terhek nyomják a lelkedet?

– Én nem akartam... Baleset volt – rázta a fejét Fenn.

– Pontosan – helyeselt Micha. – De mégis megtörtént. Mira fizette meg az ostobaságod árát, sőt utána is törleszteni kívánta a balgaságodat.

– Meg akart ölni, nem tehettem mást – felelte a mester.

– Ezt a folyamatot te magad indítottad el. Nem ez volt az első eset, hogy a tetted hatalmas kínt hozott rá, ahogyan nem is az utolsó.

- *Bajban van? – kérdezte aggódva Fenn.*
- *Nagy veszélyben van az élete, ugyanakkor még megmentheted. De figyelmeztetnem kell téged, ha rálépsz erre az ösvényre, olyan eseményeket indíthatsz el, amelyek sokkal többet követlenek majd egy fiatal lány családjánál!*
- *Mondd, hogy mit kell tennem...*

Gra'hax parancsai egyértelműek voltak. Sigilt éjfélkor kivégzik, a Venn testvérek még ezelőtt a Verembe fognak kerülni, ahonnan már nem juthatnak ki. Az ikrek nem tudták, hogy mi történik, egyszer csak elragadták őket, és betuszkolták egy rabszállító hajóba. Egy szűk helyiségben tartották őket, egy ülőlépcső és egy bejárati ajtó kivételével nem tartalmazott többet.

Az út alatt Ann folyamatosan feszegette a seka karperecet, Rya meditációba rejtette a félelmét, úgy festett, mint aki halálnyugalommal várja a sorsát.

- *Hogy vagy képes erre? – fordult a testvéréhez Ann.*
- *Csupán felismerem a nyilvánvalót – felelte Rya. – Nem akkor kell erőlködni, amikor nincs lehetőség változtatni. Ha viszont akad, minden erőt be kell vetni!*
- *Mint például? – kérdezte dühösen a nővér. – Már bocs, hugica, de nekem nem rémlik, hogy önerőből bármikor is ki tudtál szabadulni bárhol is!*
- *Serkesh – vágta rá Rya.*
- *Sírva könyörögtél neki, hogy a tanítványa lehess – rázta a fejét Ann.*
- *De kijutottam – jelentette ki a hugica.*
- *Miután kellőképpen Serkesh bizalmába férköztél belevezetted a Shadow Knightot a Ryloth-ba, aztán elfogattad magadat a mestereddal, hogy a Dantooine bölcs mesterei halálra ítélhessenek. Már bocs, hugi, de én nem ilyen szökést szeretnék!*
- *Amit meg kell tenni, azt meg kell tenni – rántott vállat Rya.*
- Ann legszívesebben felhozott volna egy újabb példát, amit a húga fejéhez vághat, azonban az Erő elterelte a figyelmét.
- *Érzed ezt? – kérdezte kerek szemmel Ann.*
- *Nem – rázta meg a fejét Rya. – Miért?*
- *Mert én se érzek – felelte a nővér. – Az Erő... Mintha nem létezne.*
- Rya nyelt egyet, amint ráeszmélt az igazságra.
- *Ysalamirik? – vetette fel a nővér.*
- *Lehetetlen, hogy ebben a világban is legyenek... Túl távol van a miénktől – rázta a fejét Rya.*
- *Lehet, hogy meg van a saját trükkjük – folytatta Ann.*
- *Bárhogyan is, ha az új börtönünkben nem él az Erő, akkor... – folytatta Rya.*
- *Hosszútávra kell berendezkednünk.*

Percekbe telt, mire a hajójuk elérte a talajt. A leszállókarmok hangosan koppantak a leszállóhely fémjén, mire egy fegyveres nyitott rá a foglyokra.

– Megérkeztünk – jelentette ki az őr. – Bizonyára észrevették, hogy itt nem élnek az Erő szabályai. Ezen a világon maguk nem többek egyszerű halandóknál.

– Melyik ez a világ? – kérdezte Ann céltudatosan.

– Hülye lennék megmondani! – nevetett fel a fegyveres. – Annyit azonban érdemes megtudniuk, hogy a Verembe kerülnek. Több ezer éve már, hogy ez a hely megépült, azonban sem élve, sem holtan nem távozott még innen fogoly. Tehát most követnek. Nem próbálnak elfutni, nem rontanak nekem, követnek, máskülönben puszkavégre kapom a zöld hátsójukat. Megértették?

– Maradéktalanul – bólintott Rya.

– Amint beértek, feloldják a béklyóikat, hogy dolgozhassanak, új, az itteni körülményekhez illő ruházatot kapnak majd.

– Kitalálom, addig „örülhetünk” a munkának, amíg bele nem pusztulunk! – mondta dühösen Ann.

– Itt fognak megdögleni, mint mindenki, aki ide került, ha erre céloz – felelte az őr.
– Kövessenek! – intett a fegyverével.

Az ikrek nem tehettek mást, a seka után mentek. A jelenlegi körülmények között az egyikük sem látta jó ötletnek, hogy ellenszegüljenek. Azonban mégis megtorpantak, amikor elérték a kijáratot, ugyanis nem hittek a szemüknek. Ann nyelt egyet, azonban Rya nem tudta szó nélkül hagyni a látottakat.

– Lehetetlen.